

НА МЕЖІ ДВОХ РАЙОНІВ

— Дозволь, голубе, у вашій куку-
рудзі полежати, бо в нашій пече.

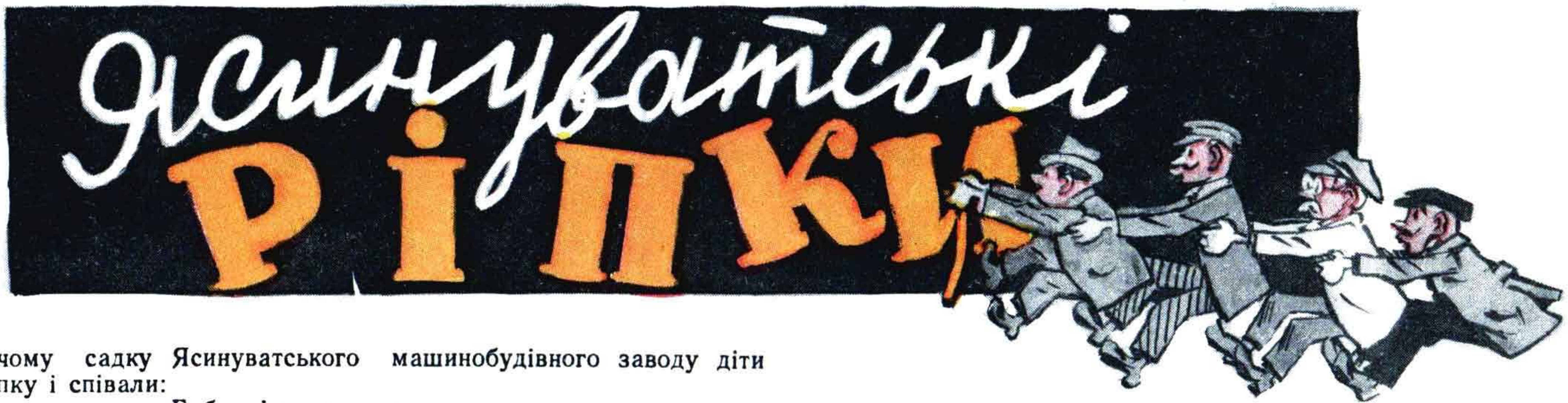

ПЕРЕЦЬ

№ 10 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1955

У дитячому садку Ясинуватського машинобудівного заводу діти грали в ріпку і співали:

Баба діда за сорочку,
дочка бабу за торочку...

— Щасливі діти, — подумали ми, — вони напевно витягнуть свою ріпку. А ось їхнім батькам доводиться тяжче: завелися у них «ріпки», яких вони ніяк не можуть витягти.

1. РІПКА ВИРОБНИЧА

На Ясинуватському машинобудівному заводі по тому, як ходять диспетчери, можна взнати без календаря, яке сьогодні число. Якщо хода в'яла, повільна, — значить, початок місяця. Жвавіша — середина. А вже після двадцятого числа всі гасають, як очманілі, збиваючи один одного з ніг.

У першій декаді робітники зайняті лише чверть свого часу. Частина людей навіть відпускають додому — все одно робити нічого. Особливо тихо у складальному цеху. Бували випадки, коли половина робітників майже по півмісяця на роботу не виходила.

І ось наслідок: за першу декаду березня місячний план виконано лише на десять процентів. Повний штиль! Робітники в цеху грають у доміно. Робітничі вишивають...

— У першу декаду — сплячка, у другу — розкачка: це у нас як закон, — говорять робітники.

У другій декаді березня план виконано уже на... чотирнадцять процентів. У стінній газеті з'являється карикатура: на крюку мостового крана підвішена коляска, в якій дримають начальники цехів. Їх заколисують, приспівуючи:

За простої платять грошики,
баюшки-баю.
Погойдаю я хоч трошки
Люлечку твою.

Зате в третій декаді — все йде ходором. Керівники заводу прагнуть за будь-яку ціну надолужити загублений час. Порушується робочий день. Обладнання використовується на знос: без ремонту, технагляду, контролю. Росте брак. Ламаються інструменти. Перевитрачаються матеріали, сировина, енергія.

До ладу вступає вся чотирителефонна батарея директора заводу т. Подрезова.

— Алло! Виготовляйте терміново шківі!

— Алло! Облиште шківі. Аварійно запусити полиці прохідницькі!

— Алло! Облиште полиці! Виготовляйте піддони!

— Алло! Облиште піддони! Вигото... Тьфу! Місяць закінчився. Фу-у-у... Відбій!

Третя декада березня дала 64 проценти плану. Спочатку пусто, потім густо. Така метушня до доброго не доводить. План березня виконано лише на 89 процентів. Завод не впорався з квартальним завданням, надав продукції на два мільйони карбованців!

На початку березня, наприклад, на дільниці копрових шківів у бригаді т. Журавльова чотирнадцять чоловік простояли тринадцять днів. Зате в кінці місяця вся бригада працювала по дві зміни підряд.

Здавалось би, всі сили треба кинути на допомогу відсталим цехам. Так ні! Замість того, щоб послати всіх інженерів у цехи, з благословення директора т. Подрезова відбувається велике переселення спеціалістів з цехів у контору заводоуправління.

У технічній групі інструментального цеху по штату передбачено чотири технологи і один заступник. Фактично ж працює одна дівчина. Решта фахівців застряла в конторі...

2. РІПКА КУЛЬТУРНА

Щоб побачити другу ясинуватську ріпку, треба завітати на будівництво Палацу культури машзаводу. Перше, що кидається там у вічі, — це високі, масивні колони. На фронтоні — великі літери: «Палац культури».

Колони є і напис є, а палацу немає. Будують його з 1950 року, на будівництво вже витрачено майже чотири мільйони карбованців, але кінця будівництву не видно...

Починав будувати палац «Сталіншахтобуд». Будував-будував, тягнув-тягнув — не дотягнув. Передав трестові «Сталінпромбуд». Цей теж будував-будував, тягнув-тягнув — не дотягнув і передав трестові «Сталінжитлобуд». Засукали рукави керуючий трестом т. Конусов, начальник дванадцятого будуправління т. Шникін і начальник Ясинуватської будівельної дільниці т. Пироженко. Тягли-тягли... Затягли будівництво — далі нікуди...

Поки крутилася ця будівельна карусель, недобудований Палац культури почав руйнуватися: весь дах поіржавів і перетворився на решето. Вода потекла по стінах, зміла ліпні прикраси. Покоробились вікна й двері.

В чому ж справа? Чому так міцно засіла ця «будівельна ріпка»? А причина в тому, що т. Конусов розпорошив сили свого тресту на безліч об'єктів. Тепер не знає, за який раніше вхопитися, і хапається... за голову.

3. НЕ ЗА ТУ РІПКУ!

— Тягнуть, потягнуть,
витагати не можуть... —

співає малеча в дитячому садку.

— Тихше, дітки, — хочеться сказати їм, — а то почує вас директор заводу т. Подрезов, подумає, що ви його дражните, і образиться. Дуже він не любить критики, каже: «Критика — це ліки, а я здоровий».

Тов. Подрезов справді здорова людина. Недавно він навіть з «Крокодилем» боровся.

Було це так. Помітив заводський «Крокодил» небувале пожвавлення

в конторі. Всі керівники щось тягнуть і тягнуть, збиваючи один одного з ніг... Помітив — і розповів про це читачам. Виявляється, для службових приміщень заводоуправління і цехів прибули меблі. Їх відразу розібрали по своїх квартирах керівні працівники. Потягли меблі і директор заводу т. Подрезов, і головний інженер т. Колофатов. Це ж легше, ніж витягати завод з прориву!

Директор намагався довести, що меблі взято законно. Але «Крокодил» не вгамувався. Поскаржився в Міністерство вугільної промисловості СРСР. Міністерство роз'яснило директорові, що меблі взято незаконно, й зобов'язало його негайно повернути все на завод.

Директор, як людина дисциплінована, видав наказ: «Меблі здати!» Але здавати їх він і не думав.

«Крокодил» виступив з новим листком, в якому сміливо написав: «Критика не допомогла» і закінчив замітку так: «Крокодил» сподівається, що після цього виступу тов. Подрезов А. І. покаже, як треба виконувати накази директора Ясинуватського машинобудівного заводу т. Подрезова А. І.»

Розсердився директор і заборонив вивішувати цей номер сатиричного листка. Десять днів перебував «Крокодил», так би мовити, під домашнім арештом. Нарешті, і «Крокодила», і директора викликали в Авдіївський райком партії. І тільки після цього «Крокодил» побачив світ, а директор повернув меблі.

Так закінчився поєдинок директора з «Крокодилем». Але директор не опустив руки. Зараз він починає боротьбу з редактором «Крокодила» т. Кожухарем.

— Не тратьте, куме, сили, — хочеться сказати т. Подрезову. — Вони вам ще знадобляться! Сидить ваш завод у прориві, як ріпка. Взяли б ви цю ріпку за чуба, інженери вас за сорочку, «Крокодил» інженерів за торочку, робітники «Крокодила» за вила, потягли б всі разом і витягли б завод в ряди передових підприємств!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Ясинувата,
Сталінської області.

Над яром

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Користуючись з тимчасової нестачі деяких товарів, а також з нерозторопності тих торговельних організацій, які погано враховують попит покупців, окремі спекулятивні елементи проводять закупки для перепродажу. У ряді випадків їх співучасниками є працівники прилавка.

Уявіть собі таке: над яром стоять люди і кидають униз... гроші, причому не якісь там п'ятаки чи гривеники, а цілі пачки — тисячі, десятки тисяч карбованців.

— Яке безглуздя, — скажете ви, — цього не може бути. Людина з розумом ніколи не буде цього робити.

Дійсно, такого випадку ніхто не спостерігав, але в місті Котовську на Одещині щось подібне твориться, і вже не перший рік.

На боротьбу з зсувами тут витратили уже 156 тисяч карбованців, а користі — ні на копійку.

Наб'ють по ярах кілків, натрамбують каменю, а через якийсь час все це немов корова язиком злизує...

До яру знову машинами возять камінь, лісо-матеріали, розгортають будівельні роботи.

А воно, як у того коваля, знову тільки — пшик! Було та загуло...

Якось після тривалого листування з Києва, нарешті, прибуло повідомлення:

— Не турбуйтеся, потрібну допомогу в справі благоустрою міста ми вам з задоволенням надамо. Ви, мовляв, до цього часу витрачали кошти ненауково, а ми справу швидко налагодимо...

Слідом за листом надійшла і телеграма: «Терміново шліть аванс двісті карбованців відрядження геолога на адресу Київ, Козловська, 8, гідротехконтора Головань А. Г. Заммінкомунгоспу Сахаров».

— Гідротехконтора, мабуть, солідна організація, — міркували в міськраді, — але якщо просять грошей, — треба вислати. Було б тільки діло зроблене...

Переказали гроші, «забронювали» місце в готелі — чекали спеціаліста із столиці.

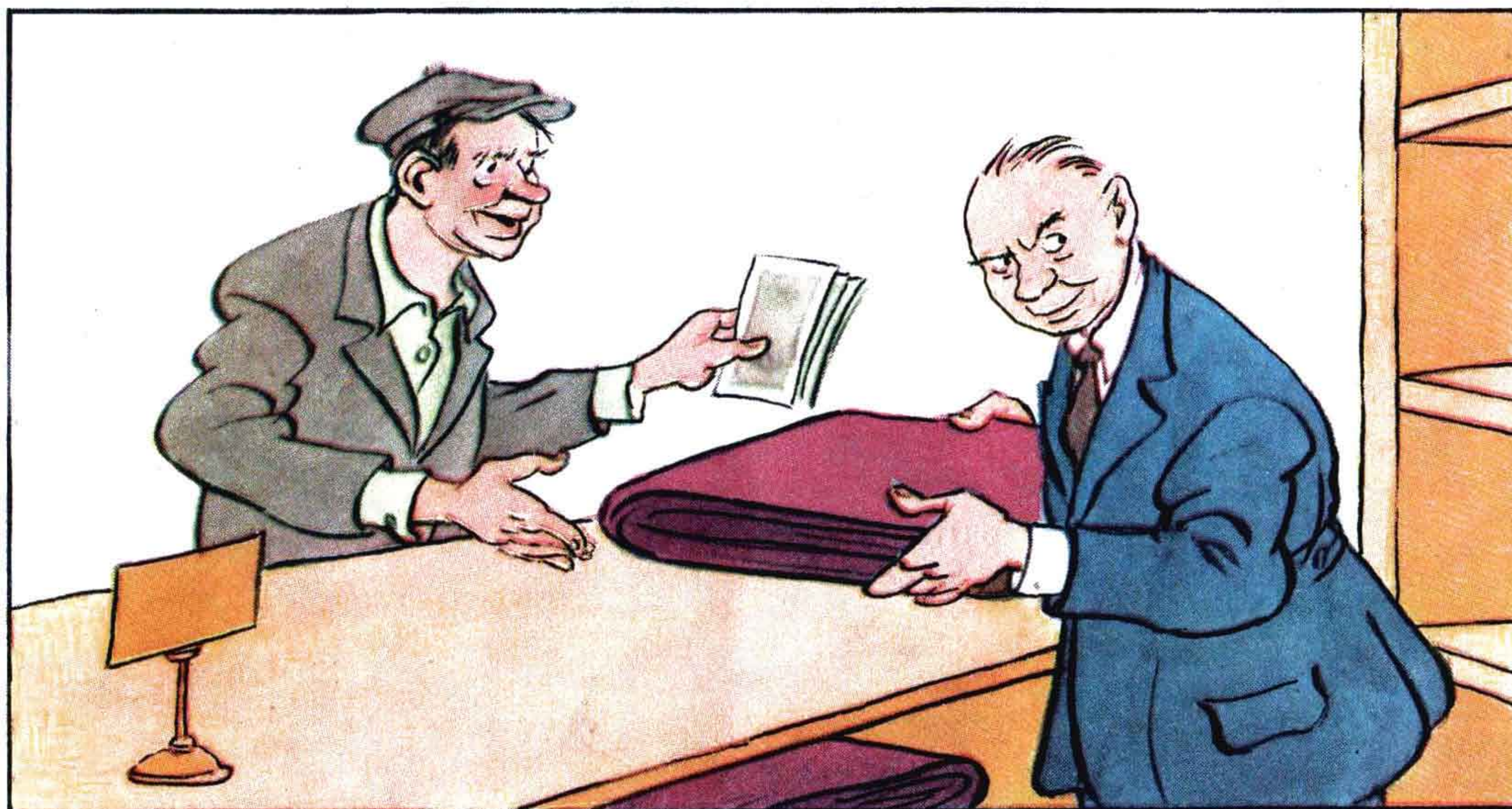
Минув тиждень, місяць... Проїшла зима, а геолога і по цей день нема...

Правда, якось дзвонили з гідротехконтори і прохали вислати ще хоч тисячу карбованців... Але котовці не стали більше ризикувати. Хто зна, що воно за контора!

Так і не дочекавшись столичного геолога, у Котовській міськраді зараз самотужки думають, мудрують над тим, в який яр краще викинути чергову суму державних грошей.

П. ЦИГУЛЯ.

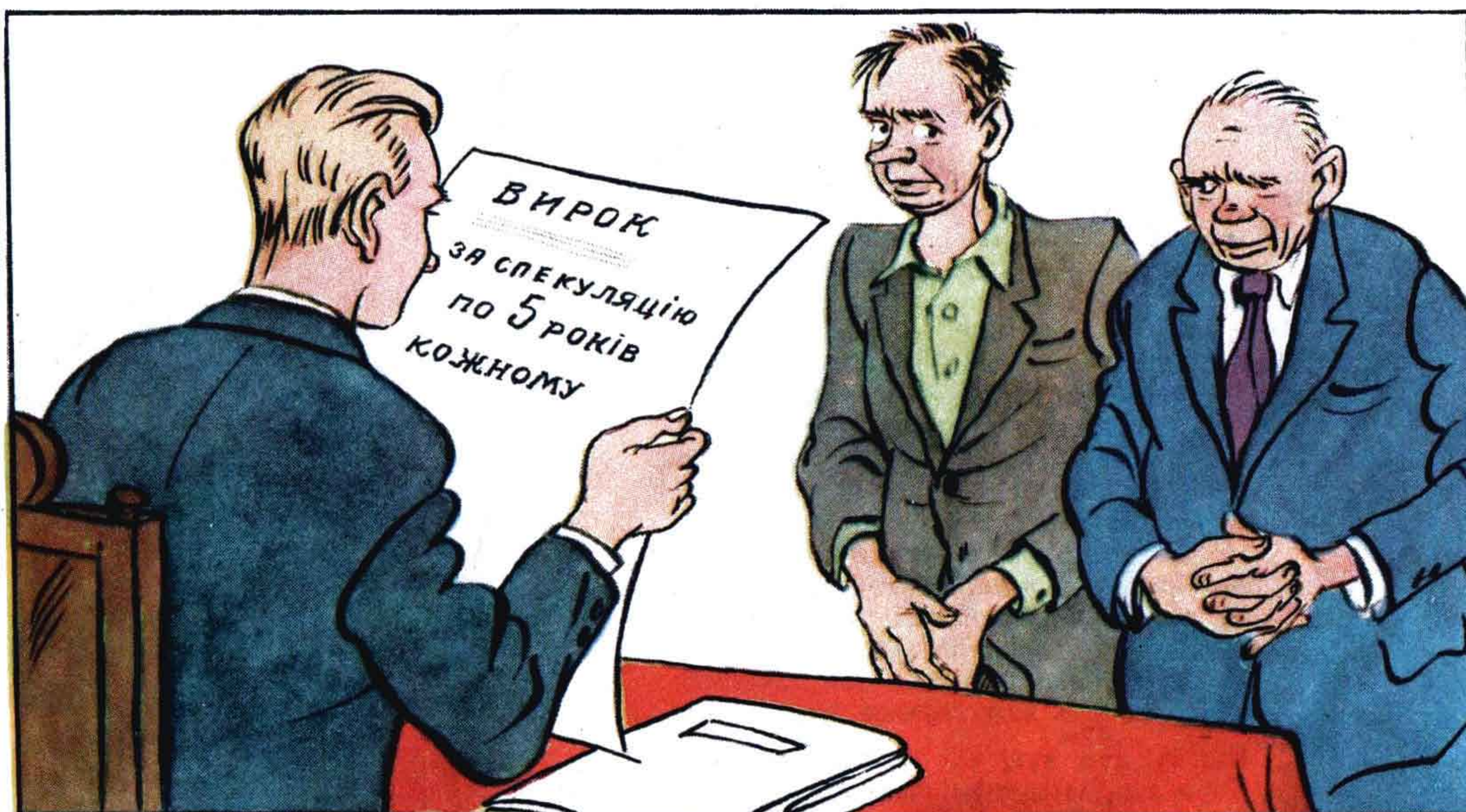
м. Котовськ,
Одеської області.

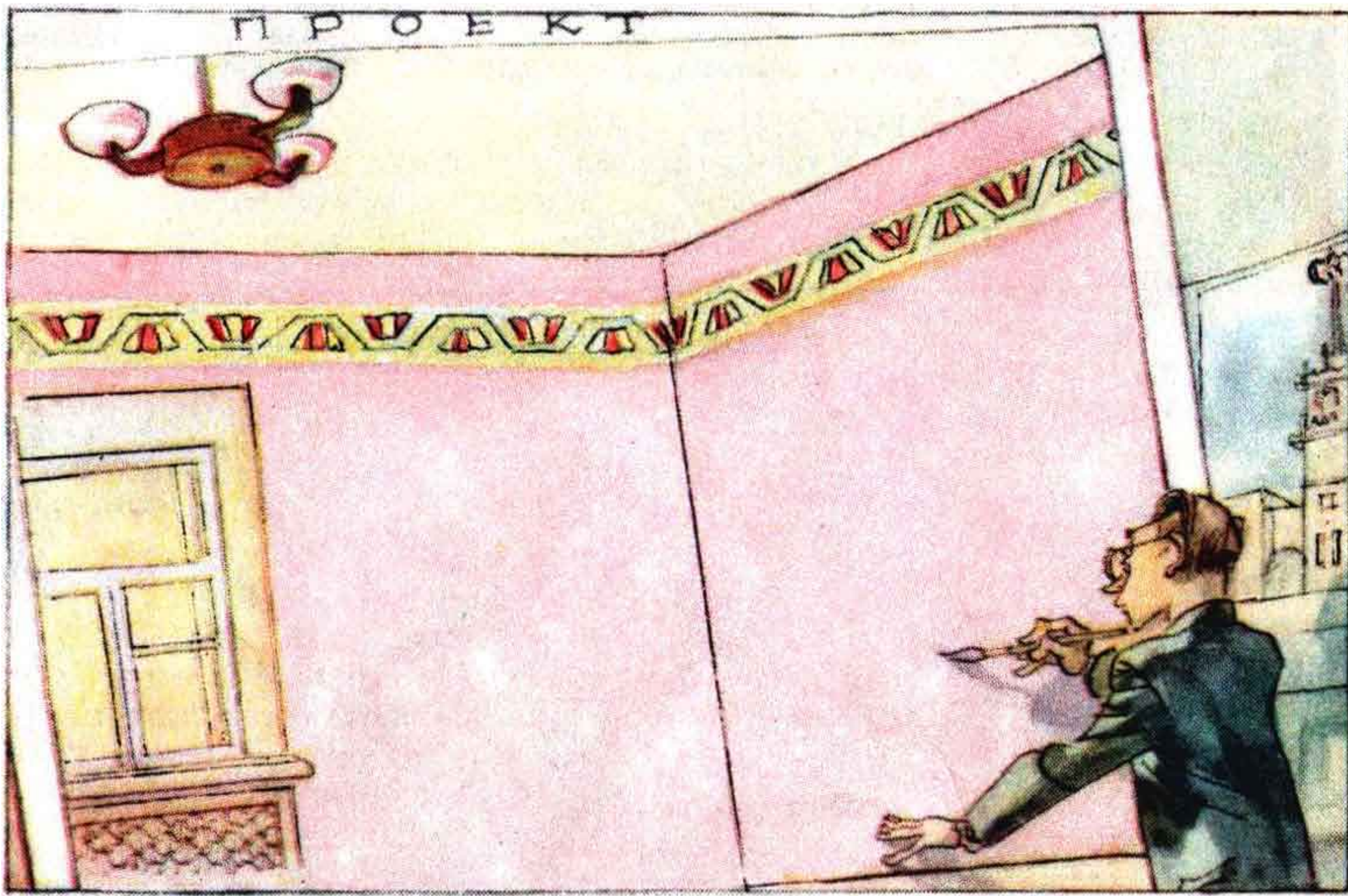
Продавець мав по 20 крб. на метрі.

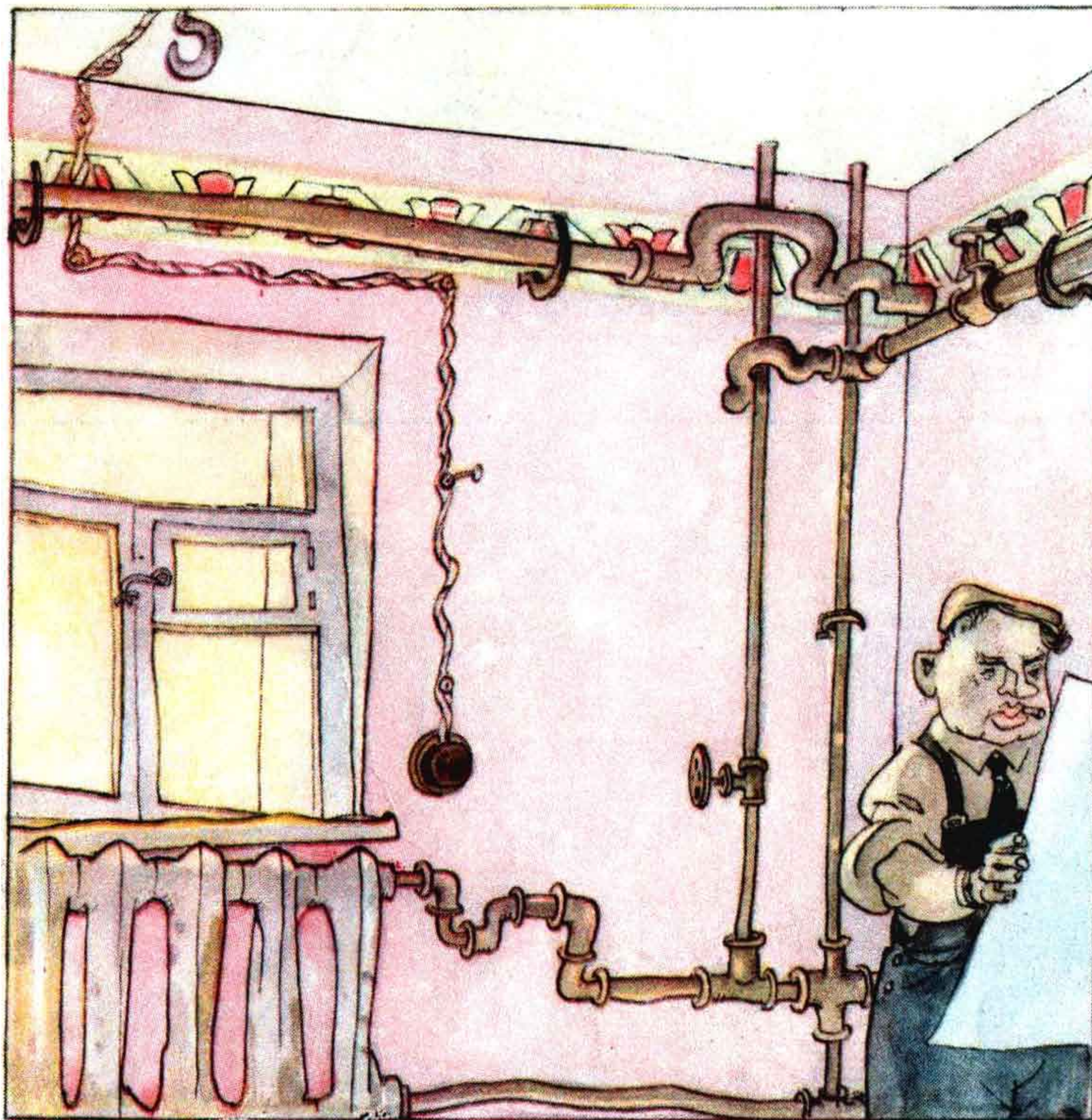
Спекулянт — по 40.

А тут їм дісталось порівну.

Проект архітектора...

... виправлений і доповнений будівельником Стукгрюченком.

Павло КЛЮЧИНА

ВОВКИ (БАЙКА)

Зійшлись Вовки у лісі на нараду
І говорили там про долю бідних Кіз.
Найстарший Вовк розчулився до сліз,
Він запевняв, — живим до бога ліз, —
Що Козам всім допомогти він радий.
— Про Кіз у нас найперша завжди річ.
Ми думаєм про них і день і ніч.
Бо хто, крім нас, їм, бідним, допоможе.
Лиш ми, Вовки, таке зробити можем.
— Ми допоможемо! — лунали голоси.
— Ми підем в бій, щоб зберегти їх стадо.
— Гуманність наша надає нам сил, —
Сказав найстарший і закрив нараду.
А потім всіх до себе запросив:
— Відзначимо, як свято, цей початок:
Я на вечерю вам зарізаю Кіз десяток.
Що скажеш тут? На те Вовки вони —
До м'яса, звісно, всі охочі...

Похожі дуже справи вовчі
На справи паліїв війни.

ХИТРА ШТУКА-ЗАКАРЛЮКА!

Герой одного з оповідань Івана Франка, учитель красеного писання пан Валько, навчаючи своїх учнів каліграфії, малював на дошці хитромудрі викрутаси — крючки, гачки та ковбаси. Чудернацькі каліграфічні вибрики пана Валька частенько доводиться згадувати, коли знайомишся з підписами деяких відповідальних працівників, поставленими під важливими офіціальними документами. Тут трапляються такі гачки й ковбаси, такі хитромудрі викрутаси, що мимоволі вигукнеш:

— Хитра штука-закарлюка!
Колекція Перця, як бачите, поповнилася цілою низкою розмашистих фігурних знаків, заплутаних і закарлючених канцелярських ієрогліфів.

Підпис заступника начальника «Укрголовмукомелу» т. Мірошніченка.

Підпис заступника керуючого Кіровоградською облконторою «Заготзерна» т. Тонкоглаза.

Підпис заступника голови виконкому Харківської міськради т. Зубарева.

Підпис заступника голови виконкому Мелітопольської міськради т. Пилипенка.

Підпис голови правління Київської промкооперативної артілі «Металолит» т. Кириєнка.

Підпис директора Української міжобласної контори управління матеріально-технічного постачання і виробничих підприємств ВЦРПС т. Головаченка.

Підпис заступника начальника Управління газового господарства Міністерства комунального господарства УРСР т. Гурковського.

Підпис начальника Держторгінспекції в УРСР т. Бабка.

ТРАГЕДІЯ ТРАНЗИТНОГО ГОЛОВИ

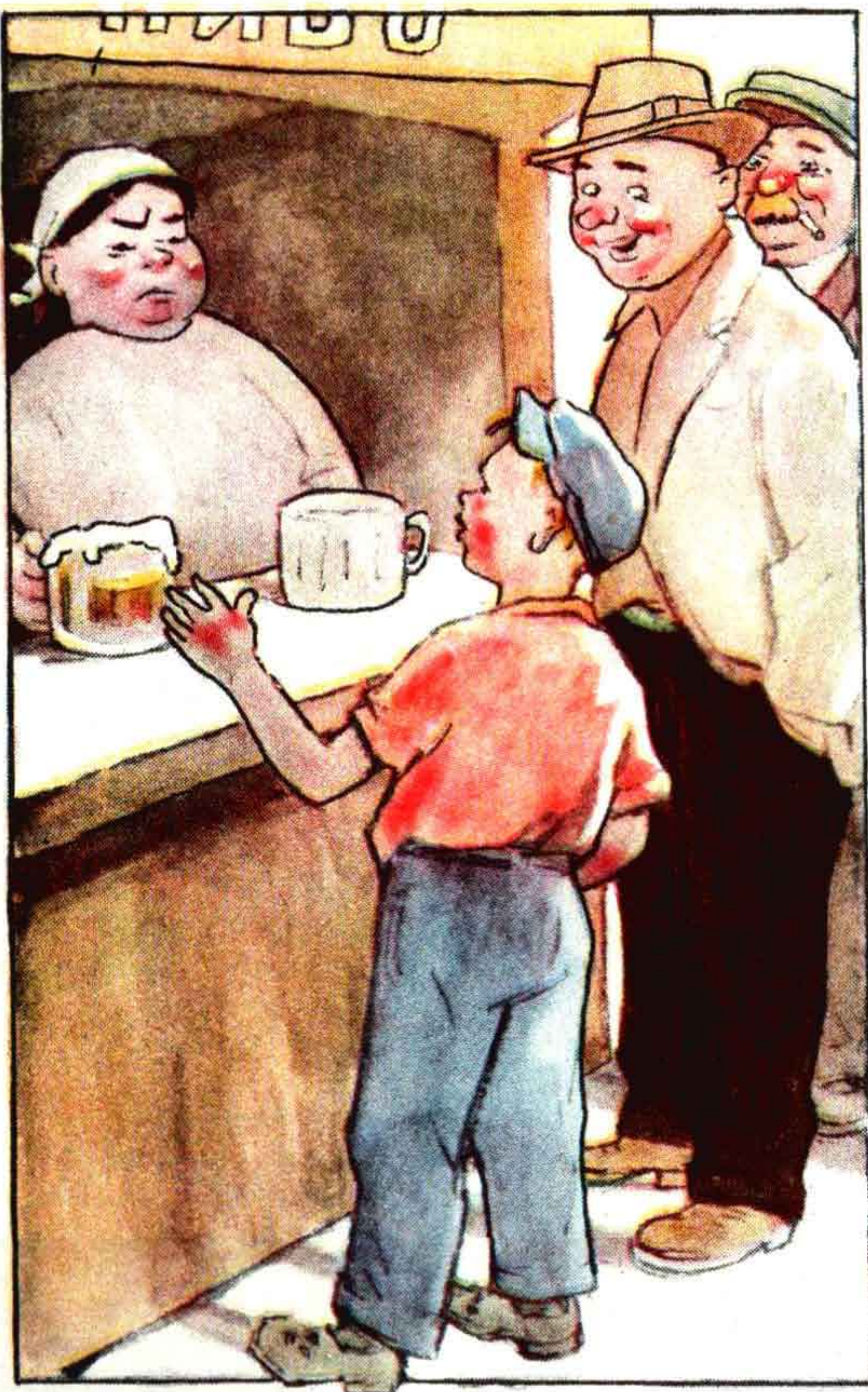
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Товаришу голова, машина не піде — акумулятор сів.
— Ти з глузду з'їхав?! Що ж, по-твоєму, я повинен ночувати у себе в колгоспі?!

ШИНКАРОЧКА ТРЕТЬСЯ, МНЕТЬСЯ...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Тьотю, дайте кухоль пива!
— Дітям до 16 років не відпускаємо. Он попроси дядю — хай він тобі візьме.

ВИКРУТАСИ

Був час, коли Козачук у Глинянському районі, Львівської області, обіймав в одній районній організації високу посаду. Та недовго він на тій посаді тримався. За систематичне пияцтво та інші, не дуже чисті, діла його зняли. Опинився Козачук у колгоспі ім. Шевченка у ролі секретаря партійної організації. Тут його знову потягло до пляшки. Голова виконкому Глинянської райради т. Філіпенко мусив перетягти Козачука назад у Глиняни. Щоб легше було за ним наглядати, голова райвиконкому посадив його на чільне місце — у крісло завідуючого районним відділом народної освіти. Недовго сидів Козачук у тому кріслі, незабаром довелось прямо з крісла пересісти на лаву підсудних — за розтрату 14 тисяч карбованців.

І закрутився Козачук... До одного впливового друга прибіг, до іншого шарханувся. Викрутився. Передихнув — і подався головувати в колгосп ім. 1 Травня.

Міцний колгосп. Укрупнений. Добра всякого в ньому багато. Почав Козачук на це добро п'яним оком поглядати та своїм людям його роздавати. Спочатку продав райвиконкомові гніду кобилу. Так продав, що в колгоспну касу жодна копійка не потрапила. За кобилою пішли гуси, качки, кури... Обділяючи друзів, Козачук і про себе не забув: поцупив усякого добра на кілька десятків тисяч карбованців і... попався на вістря олівця районного «Перця».

Розібралися люди, прогнали Козачука з колгоспу. Районна газета опублікувала про це замітку в розділі «Слідами виступів».

Покрутився він якийсь час без діла, переждав, поки все перемелеться, й знову подався до свого старого приятеля — голови райвиконкому т. Філіпенка. Той вислухав його і спитав:

— Уже не п'єш?

— Ні, тільки похмеляюсь...

— Тоді приймай посаду завідуючого відділом кадрів райвиконкому. Тільки ж гляди мені — будеш під моїм наглядом!

Отак, під високим наглядом, Лука Сисойович Козачук і по цей день вертиться, крутиться... І ніяким робом йому не змелеться.

М. МУРАШКО.

І НЕ КАПАЄ...

Не знаємо, чому саме посварилися два гірники рудника ім. Дзержинського, але знаємо, що вони дуже посварилися. І ось один з них, щоб дошкулити своєму суперечникові, сказав: — А нехай тобі присняться ЖКВ, ВРП, ВКБ!

Що ж це за страхіття такі, що ними людей лякають?

ЖКВ — це житлово-комунальний відділ рудника, де начальником т. Маркін.

У рудничному селищі, у кварталах №№ 95, 96, 97 у нових будинках живуть робітники. Приходить до них представник отого самого «же-ка-ве» і починає правити:

— А платіть, люди добрі, за воду по 12 карбованців за місяць.

— За яку воду?! — дивуються жильці. — Вона ж не тільки не текла, а й не капала.

— А ви уявіть, що текла, — каже представник. — Давайте й за каналізацію.

— Та вона ж не діє.

— А ви уявіть, що діє, — наполягає посланець. — Ще й за електрику платіть.

— Її ж раз у раз виключають!

— А інколи і включають, отже, платіть!

Не дивно, що таким ЖКВ тільки людей лякають.

А що таке ВРП? Це теж відділ — відділ робітничого постачання, там начальником тов. Януш. Цей відділ від ярмарку не відрізниш, стільки там штату! А фабрика-кухня на руд-

нику одна, їдалень ніяк не відкриють. На фабриці-кухні щодня фабрикують довжелезне меню. Але це не меню, а буйна фантазія: коли робітники замовляють за тим меню страви, їм відповідають:

— Ще не приготували...

І оце «не приготували» подають на сніданок, обід і вечерю.

Є на руднику ще й ВКБ — відділ капітального будівництва. Ним керує т. Лідневич. Якщо судити по його штатах, то відділ і справді капітальний. А якщо глянути на його роботу, схожа вона на оте мокре, що горить. Буде той ВКБ і довго, і зовсім не капітально. Торік замість 25 тисяч квадратних метрів житла збудував лише 11 тисяч квадратних метрів. Цього року, як видно, й того не збудують, бо ще й досі розгойдуються.

Побутові комбінати на шахтах «Комунар» і «Гігант» дуже тісні, а на шахті ім. Ворошилова такого комбінату зовсім нема. Його буде ВКБ вже три роки. А скільки за цей час скомбіновано відписок та обіцянок про закінчення будівництва!

Добре працюють гірники рудника ім. Дзержинського. А ще краще працювали б вони, якби не було нероб у всіх отих ЖКВ, ВРП, ВКБ...

П. НОГІН.

м. Кривий Ріг.

Мал. БЕ-ША

ПОРТРЕТ СУЧАСНОГО БЮРОКРАТА.

Весняного ранку до молодіжного гуртожитку шахти «Крута» завітав листоноша. Молодий прохідник Петро Петренко ще лежав у ліжку. Він спроквола простягнув руку і взяв свіжі газети. Глянув на районну і йому здалося, що подивився у дзеркало. З першої сторінки йому всміхалося його власне обличчя.

Петро схопився з ліжка, протер очі — чи не сон, бува? Ні! Під фото написано: «Кращий прохідник шахти «Крута» Петро Іванович Петренко».

Молодий шахтар розгорнув обласну газету. І знову те саме: «Петро Іванович Петренко». І усмішка на фото ще ширша, і чуприна ще кучерявіша.

Петро відразу ж подумав, що ці газети одержить сьогодні й Наталя. А може, вже й одержала. Ого! Що вона тепер скаже? — Ось, — скаже, — мій Петрусь! Он він який у мене!

І Петро дав волю своїй фантазії.

Ось він заходить до Наталі. Батько її — кріпильник Данилович — уже не супить брів і не жує вуса, а люб'язно посміхається і показує очима на буфет, де стоїть усе, що треба. Мати метушиться по кімнаті, не знаючи, що їй робити від радості. Навіть злющий пес Аванс не хапає за штани, а обережно лиже гостей черевки. Велике діло слава — вона відкриває заповітні двері й серця!

Того ж дня Петро став Петром Івановичем. У нарядній висіли газети з його портретами. Шахтком подарував йому велосипед, а голова селищної Ради урочисто пообіцяв дати квартиру. Увечері в клубі дівчата піднесли квіти... Кілька днів підряд новоз'явлений герой почував себе, як на гойдалці, яка занесла його аж під самі хмари.

Саме в ті дні на шахту прийшов Олекса Бузулук. Робота для нього знайшлася, але місця в гуртожитку не було. Отже, не дивно, що він постукав до кімнати Петра Івановича.

— Ось де мені буде добре, — ще на порозі весело сказав гість. — Ви один, а тепер будемо вдвох. Мене звати — Олекса Бузулук.

Петренко звисока подивився на прибулого.

— Прощу без зайвих турбот, — сказав він.

— Будьте певні, — відповів Бузулук. — Вночі не хроплю, дверима не грюкаю, навіть не плямкаю, коли їм.

— Це добре, — поблажливо сказав Петро. — Плямкати — то вже нікуди не годиться. А тепер — до побачення!

Наївний хлопчина не зрозумів.

— Куди це ви так поспішаєте? До зміни ще три години.

— У цій кімнаті живе знатна людина, — почав сердитись Петренко. — Тому ця кімната окрема. Може, ви чули таке прізвище — Петренко Петро Іванович? Тут він відпочиває після роботи...

— Де ж він, отой знатний? — спитав Бузулук.

— Він стоїть перед вами і жде, коли ви залишите кімнату.

— Ух, ти! — захоплено вигукнув Бузулук. — Такий молодий, кирпатий і вже знатний?..

І почав міркувати вголос:

— Правда, вугілля не носом добувають. Кирпати теж можуть бути знатними. Та я й сам трохи кирпатий. Знаєте, товаришу Петренко, я теж стану знатним шахтарем.

Петренко зареготав. Що за гостя принесло до нього? Ще не бачив шахти, а дивись, теж пнеться у знатні...

Майбутній знаменитості довелось відпочивати в коридорі. Петренко віднадукувала ця забавка і він виставив туди гостя разом з його дерев'яним сундучком.

Увечері Петренко розповів про цю подію Наталі.

— Чому ж ти не прийняв людину з дороги? — несподівано запитала вона. — Видно, простий, хороший хлопець.

Петренко образився.

— А хіба в мене прохідна? Я, може, важливі завдання вирішую, а тут тобі якийсь Бузулук!

Наталя посміхнулася.

— А давно сам у бані ночував, коли в гуртожитку місць не було?

— Ви забуваєте, з ким розмовляєте, — одрізав Петро. — Інша дівчина була б рада...

— Інша дівчина? Ну, то й шукай собі іншу!.. Наталя грюкнула хвірткою й побігла додому...

...Першим, кого зустрів Петренко після цього сумного випадку, був той же Бузулук. Немов насміхаючись, він запитав:

— Видно, добре погуляли, Петре Івановичу? Аж обличчя зелене...

У Петренка майнула зловтішна думка. Зараз він віддасть Наталі.

— Чи зелене, чи червоне — потім видно буде, — сказав він. — А поки що я квартиру для тебе підшукав. Вранці підеш, ось адреса.

Юнак аж засіяв від радості.

— Олекса Бузулук цього не забуде. Ви мій перший друг.

Сміючись у душі, Петренко пішов на наряд.

— Чому три дні на роботу не виходив? — суворо спитав начальник дільниці. — Ти ж тепер бригадир, знатна людина й — прогульник.

— Ви голый адміністратор! — скипів Петренко.

Начальник запитав лагідніше:

— А проте, чому не виходив, Петре Івановичу?

— Сімейні обставини...

— Та ти ж холостяк?

— Ото ж то й біда. У холостяка сімейні обставини складніші, ніж у вас, одружених...

Дивну новину почув другого дня Петренко: Наталя прийняла Бузулука на квартиру. Кажуть, що поселили його не то в кухні, не то в якійсь комірчині. Та що б там не було, Петро заздрило: «Він буде бачити її щодня».

Якось у нарядній Петренко зустрівся з Бузулуком.

— Ну, як живеш? — запитав він. — Як там тобі у комірчині? Не з'їли миші?

— А я не в комірчині, я в літній кухні живу, — похвалився Бузулук.

— Добре влаштувався! Дрова будеш колоти, плиту розпалювати...

— А я так і роблю, — весело сказав Бузулук. — І дрова колю, і плиту розпалюю... Та ось нова біда: не знаю, на яку мені дільницю йти.

— Просись на «Мокру», — порадив Петренко. — До бригадира Андрія Великого просись.

Порадив, бо добре знав, що «Мокра» — найважча дільниця на шахті, а Великий — дуже строгий начальник.

— Ви — як старший брат у мене, — вдячно сказав Бузулук. — Гаразд, я піду до Великого.

Після цієї розмови Петренко довго не чув нічого про Бузулука. Напевне, думав він, Андрій Великий відбив у цього хлопчиська охоту бути шахтарем.

Особисті справи в Петра Івановича йшли чудесно. Йому дали простору квартиру, в якій він поставив телефон, патефон, радіоприймач і невеличкий більярдний столик, а стіни прикрасив портретами власної особи, які вирізав з газет. Прийшла б Наталя, — здивувалась. Але вона не йшла... Може, вона почула, що останнім часом у його бригаді великий за-

тор? — думав Петренко. — А може, дізналася, що на зборах старий шахтар назвав його зазнайкою? Чи, може, дійшло до неї й те, що він написав до редакції статтю «Мої бойові приклади», а її не надрукували? А тут ще, як на зло, на дільниці «Мокрій» прославився якийсь новий прохідник Орлов.

Нудгував Петро за Наталею, але гордість не пускала його до неї. Бувало, збереться їти до неї, але гляне на свій портрет і зразу ж чубом трусне: «Ні, не піду, сама прийде».

Однак не витримав Петренко — здався. Одного вечора приготував він палицю, щоб відбиватися від Аванса, надів новий костюм і — на самому порозі квартири зіткнувся з Бузулуком.

— Нема спокую від гостей. Проходь у кухню, багнюку в квартиру не тягни...

Бузулук зайшов, помовчав хвилину і сказав: — Допомогли ви мені, Петре Івановичу, на перших порах, дуже допомогли, спасибі. Тепер я хочу вам віддячити.

— Це ж яким способом? — здивувався Петренко.

— Почув я, що ваша бригада котиться вниз. Хочу перейти до вас, щоб підтягти...

— Бузулуче! Що ти мелеш? — розгублено вигукнув Петренко. Але той немов не чув і вів своєї.

— Не хочеться мені, щоб про вас на шахті такі розмови йшли...

— Слухай, Бузулуче, досить жартів! — скипів Петренко. — Нічого тобі в моїй бригаді робити. А якщо тебе Андрій Великий виставив, то йди до когось іншого, а не до мене. Ну, попросись хоч би до Орлова.

Бузулук голосно засміявся: — Ох, і любите ви жартувати!... А ще хочу передати, що Наталя запрошує вас на вечерку.

— З цього б і починав, — пом'якшав Петренко. — Так ні ж, лопоче, як маленький. А з якої нагоди вечерка?

— Весілля намічається...

— Так вона й сказала? — здивувався Петренко. — Рішуча дівчина. Я, розумієш, догадувався, що вона готує мені якусь несподіванку...

— Вгадали, — сказав Бузулук. — Спершу вона не хотіла вас запрошувати, а коли я сказав, що ви мій кращий друг, — погодилась. Ну, що ж, каже, нехай і він прийде...

Тепер засміявся Петренко.

— Ну й забрехався ти, Бузулуче, — сказав він. — А якби я не прийшов? Яке ж весілля без жениха?

— А чому ж без жениха? — здивувався Бузулук. — Я на місці.

Тут Петренка немов грудкою вугілля по голові вдарило.

— Що ти кажеш? — заїкаючись, запитав він. — Ти — жених? Наталя твоя наречена?

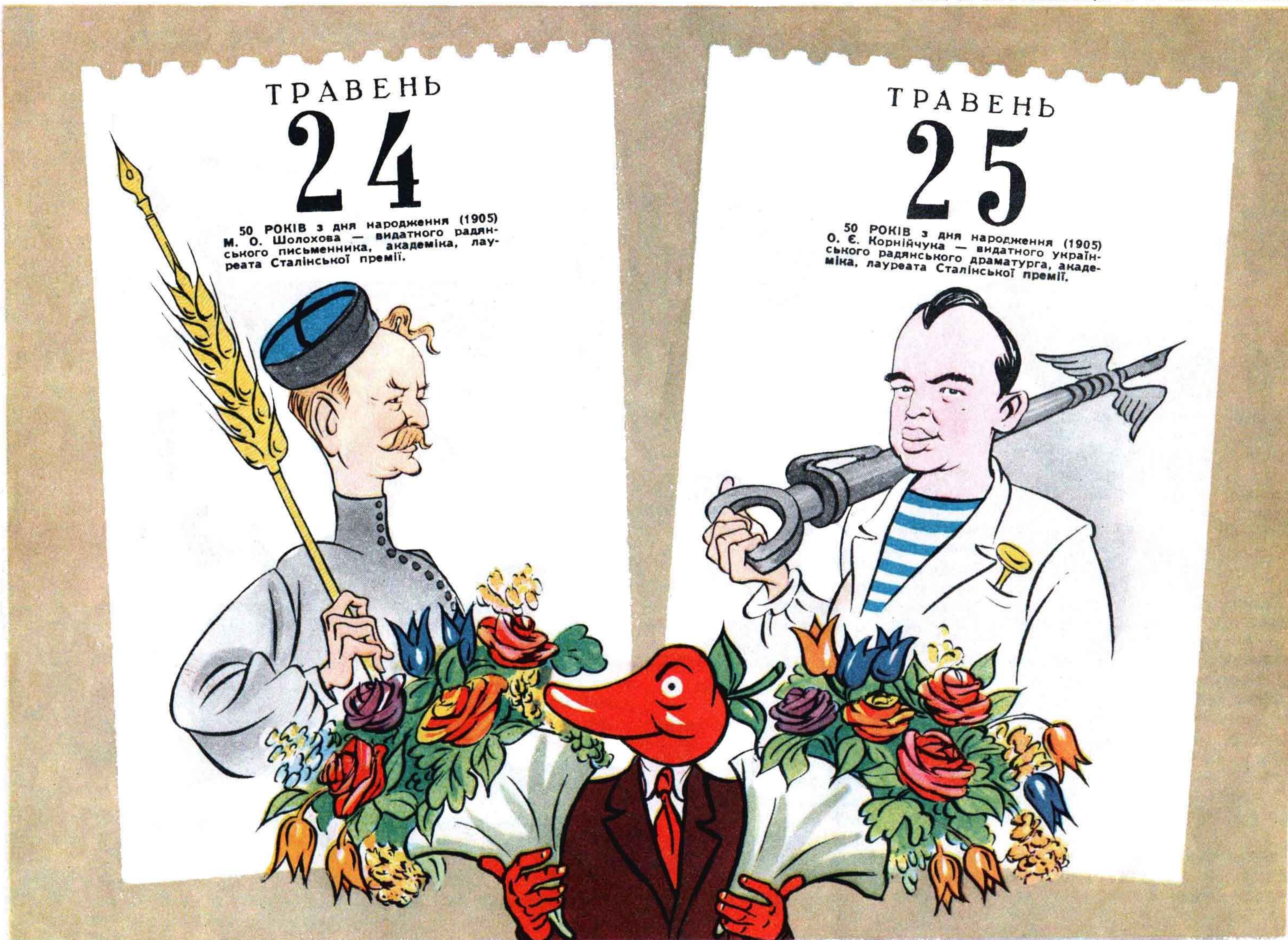
— Вона, — підтвердив Бузулук. — Ми вже були в загі. Тепер вона громадянка Орлова. Щире спасибі за квартиру...

— Яка Орлова? Що ти верзеш?

— То я ж і Орлов, і Бузулук, — спокійно продовжував гість. — У нашому селі усі по двоє прізвищ мають. По вуличному я — Бузулук, а по паспорту — Орлов. Ось подивисься. Учора в ньому написали: «Одружений».

Петренко подивився в Бузулука паспорт. Перед його очима кружляло щонайменше десять паспортів. І в кожному він бачив лише двоє слів: «Шлюб зареєстровано»...

ТРАВЕНЬ
24

50 РОКІВ з дня народження (1905)
М. О. Шолохова — видатного радянського письменника, академіка, лауреата Сталінської премії.

ТРАВЕНЬ
25

50 РОКІВ з дня народження (1905)
О. Є. Корнійчука — видатного українського радянського драматурга, академіка, лауреата Сталінської премії.

Шлемо ювілярам
Сердечні вітання,
Бажаємо їм
Молодіння, зростання!

Нехай ще на вищі
виходять вершини,
Роблячи справу натхненно одну,—

Один —
у чудесних степах України,
А другий —
на славному тихім Дону.

ЩЕ ОДНЕ НАГАДУВАННЯ

Якщо ви, шановний читачу, є працівник, та ще, можливо, й керівник якоїсь установи; і якщо ви сумлінно і чуйно ставитесь до кожного листа, до кожної скарги, з якими, бува, до вас звертаються люди; якщо ви своєчасно реагуєте на сигнали преси, то можу відразу вам сказати, що цей фейлетон не про вас написано.

Коли ж у шухляді вашого стола чи в шафі вашої секретарки лежить хоч один лист або скарга, яку ви й досі не розглянули; коли ви забули, що за цим листом стоїть жива людина, то саме про вас і йдеться у цьому фейлетоні.

Такий буде невеликий, так би мовити, вступ. А тепер по суті справи. Відомо, що обов'язком керівника і працівника кожної установи є чуйне ставлення до скарг і листів трудящих. Це стало святим правилом нашого радянського життя.

Та, ніде гріха таїти, є ще по деяких установах зачерствілі чинуші, які грубо зневажають це благородне правило. Ні схвильований лист людини, ні її щира і законна просьба, ні сигнали преси, ніщо іноді не пройме кам'яної душі такого бюрократа. Пиши йому, нагадуй, дзвони — все, як горохом об стіну. Так і хочеться спитати його словами персонажа однієї комедії: «Что же ты молчишь, как рыба об лед?»

На словах зачерствілий чинуша, звісно, «за реагування на листи». Він кричить про це з трибуни! Він, дивись, першим встане на поважних зборах і внесе про це додаток до резолюції!

А на ділі?

Ось перший факт, що на ділі у зачерствілого чинуші виходить. Рік тому редакція «Перця» надіслала начальникові сектора кадрів Київського міськторгвідділу т. Осипенку скаргу одного громадянина. Редакція просила розглянути скаргу й про висновки повідомити.

Проходить півтора місяця, а з міськторгвідділу — нітлень! Посилаємо нагадування: одне, друге, третє... Мовчить, як риба! Дзвонимо телефоном: раз, другий, третій... Мовчить, як риба!

Мовчить і досі.

Осипенко, на жаль, не виняток. Є в неї наслідувачі. Один із них — секретар Сарненського райкому партії т. Холявчук. Ще в минулому році «Перець» одержав листа про те, що член партії, районний пожежний інспектор Красуцький розтягає колгоспне добро. Лист було надісла-

но секретареві райкому т. Холявчуку для вжиття заходів.

На лист редакції т. Холявчук довго не відповідав. Довелося по-

слати п'ять нагадувань, але й після цього т. Холявчук — ні пари з уст. Нарешті, довелося звернутися до секретаря Ровенського обкому партії т. Денисенка, щоб одержати відповідь від мовчальника.

Та відповідаючи редакції, т. Холявчук удався до дешевеньких хитрощів. «Одночасно повідомляємо (!), — пише він, — що нагадувань про відповідь... не отримував».

«Повідомляємо... що не отримував!» А в нас у руках документи: квитанції на рекомендовані листи! А, крім цього, — довідка пошти, що райком нагадування одержував!

А ось іще факт. У грудні минулого року наша редакція просила начальника Сталінського обласного управління сільського господарства перевірити листа, в якому розповідалося про зловживання голови колгоспу імені Калініна, Ямського району, Богуна.

Як же поставилося обласне управління до цього сигналу?

Три місяці тривала мовчанка. А коли в управлінні одержали нагадування про те, що відповідь все-таки треба дати, то заступник начальника т. Фургайло, який, очевидно, добре набив руку на бюрократичних відписках, тут же змайстрував писульку: «Вашого листа не одержували, а тому повертаємо і нагадування».

Щоб усе було ясно, додамо, що разом з обурливою відпискою т. Фургайла прийшла і відповідь на згаданий лист від директора Ямської МТС.

Факти про зловживання голови колгоспу Богуна в основному підтвердились. Підтвердився і другий факт, що в Сталінському обласному управлінні по-чиновницькому ставляться до листів та скарг: переслали листа в МТС, забули про нього, а потім ще навіть осмілюються божитися, що вони того листа не бачили, не читали й взагалі його в них не було.

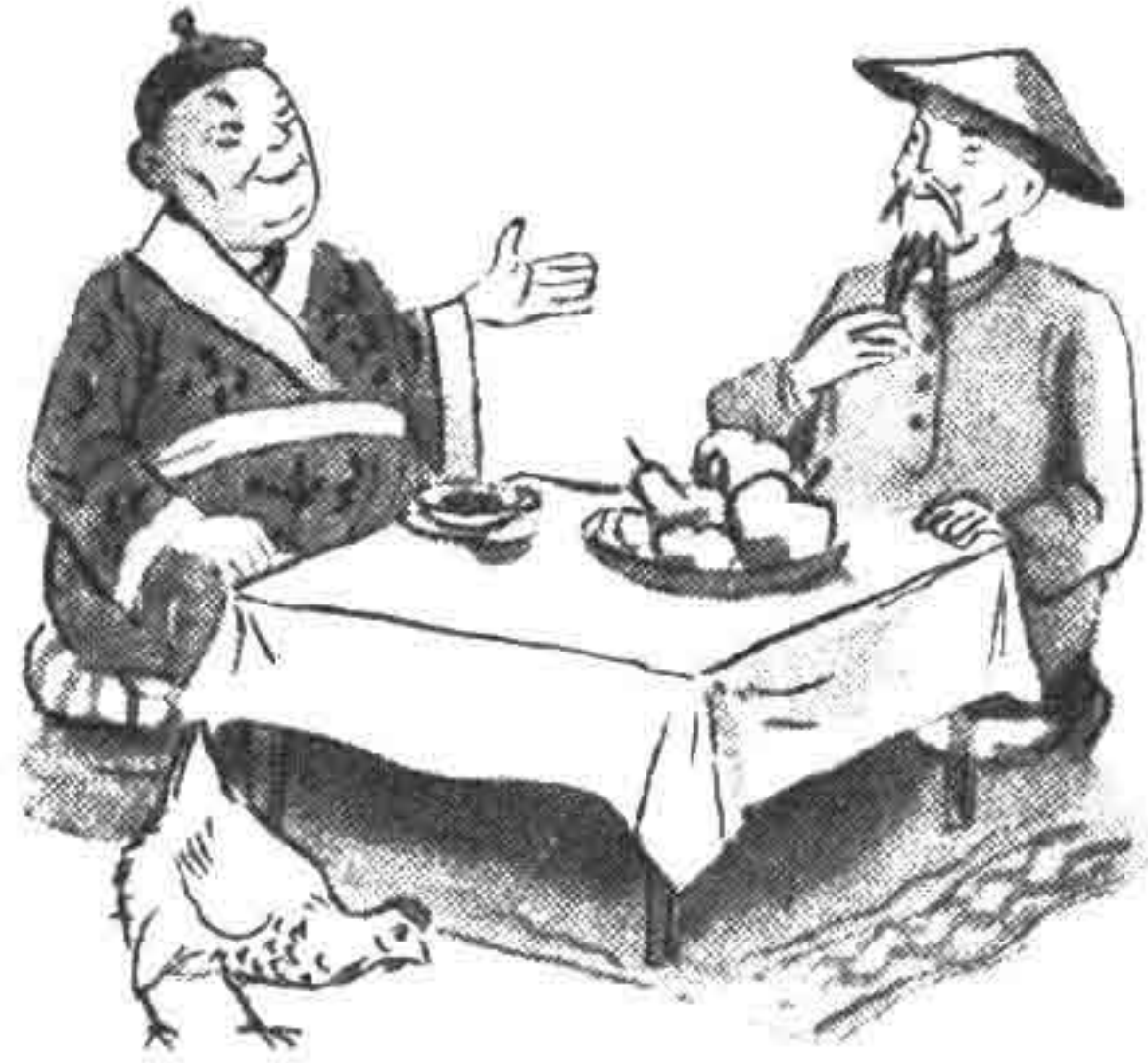
Хай цей фейлетон буде ще одним нагадуванням усім любителям відписок, що з бездушним, чиновницьким ставленням до скарг трудящих, до сигналів преси треба кінчати! Раз і назавжди!

Степан ОЛІЙНИК.

СКУПИЙ ГОСПОДАР І ХИТРИЙ ГІСТЬ

Одного разу Сю Вен-чжан сів на осла і поїхав у село до свого старого приятеля. Приятель той був багатий, але скупий. Привітав він Сю Вен-чжана ласкавими словами і запросив до столу.

Глянув гість на чашку запашного чаю, яку поставив перед ним скупий хазяїн, та й каже:

— Не скупися, приятелю! Маєш чай — хай буде чай, а маєш люльку — то хай буде й люлька!

І приніс хазяїн гостеві люльку. Сидить Сю Вен-чжан, курить люльку і промовляє:

— Не турбуйся про мене, друже! Маєш люльку — хай буде люлька... Маєш вино — хай буде вино!

І послав хазяїн дружину по вино. П'є гість винце і приказує:

— Ти дуже гостинний, мій друже! Маєш вино — хай буде вино. Маєш фрукти — хай будуть фрукти!

І мусив хазяїн послати свою дружину по фрукти. Принесла дружина фрукти і поставила пе-

ред гостем. Глянув Сю Вен-чжан на них ласо і промовив:

— Навіщо стільки клопоту! Маєш фрукти — хай будуть фрукти! Маєш м'ясо — хай буде м'ясо!

— Вибачай, Сю Вен-чжан, — промовив господар. — Сьогодні усі крамниці уже розпродали м'ясо. Свята правда — не можу тебе м'ясом почастувати.

— Не турбуйся, друже, — відповів Сю Вен-чжан. — Якщо нема де купити м'яса, то заріжемо мого осла.

— А на чому ж ти поїдеш додому? — стривожився господар.

— Не варто про це турбуватися, — відповів гість. — Яюсь доїду. От хоч би на твоїй курці, що ось вештається під ногами.

І зарізав господар курку.

ПРО ТРЬОХ МАНДРІВНИКІВ

Ішло дорогою трое, застала їх ніч. До мети їм далеко і повертатись нікуди. Край дороги стояв зруйнований будинок, і мандрівники в ньому зупинилися. А був великий холод. І вода замерзла, і сніг ішов, і вітер дув.

Посідали вони в куточку, трусяться від холоду.

— Ух, — сказав Чжан, — що за лютий мороз!

— Ах, — промовив Лі, — руки й ноги мерзнуть.

— Так, так, — підтакував Ван, — тут і замерзнути недовго.

Сказали і замовкли.

Минуло трохи часу.

— Треба б назбирати хмизу, — натякнув Чжан, — можна багаття розпалити...

— Це правда, — сказав Лі, —

якби принести трохи гілля та запалити — було б не так холодно!

— Справедливо кажете! — погодився Ван. — Якби принести гілля і запалити вогонь, — можна б переночувати в теплі.

Сказали і знову замовкли.

Минуло ще трохи часу. Мороз все міцніє.

— Лі, — зітхнув Чжан, — принеси гілля. У мене ноги залякли.

— Ван, — простогнав Лі, — іди по гілля, бо у мене все задубіло.

— Хай Чжан іде! — відповів Ван. — У мене так змерзла голова, що не можу встати.

Поговорили і замовкли.

Час іде, а мороз міцніє.

Чжан думає: «Самі не йдете, а мене посилаєте. Не буду для вас працювати»...

«Нема дурних, — мимрить Лі, — вони не йдуть, то й я не піду»...

«На мені не поїдете! — бурчить Ван. — Ви не йдете, нічого й мені йти».

Вже й північ минула. Снігу все більше, мороз міцнішає, вітер лютіше дме.

Чжан міркує. «Але ж і холодно! Хтось же та піде по гілля».

«Страшний мороз! — шепоче Лі. — Не витримають, котрийсь з них та мусить по гілля піти».

«Нестерпний холод, — трясеться Ван. — Певно вони таки підуть по гілля»...

До ранку усі троє позамерзали.

ЖАБА-БАРАБАН

Змія задумала зупинити віз, що їхав шляхом. Справа це, звичайно, нелегка, і тому вона попрохала у Жаби допомоги.

— Важко буде мені, не обійдусь без доброго барабана...

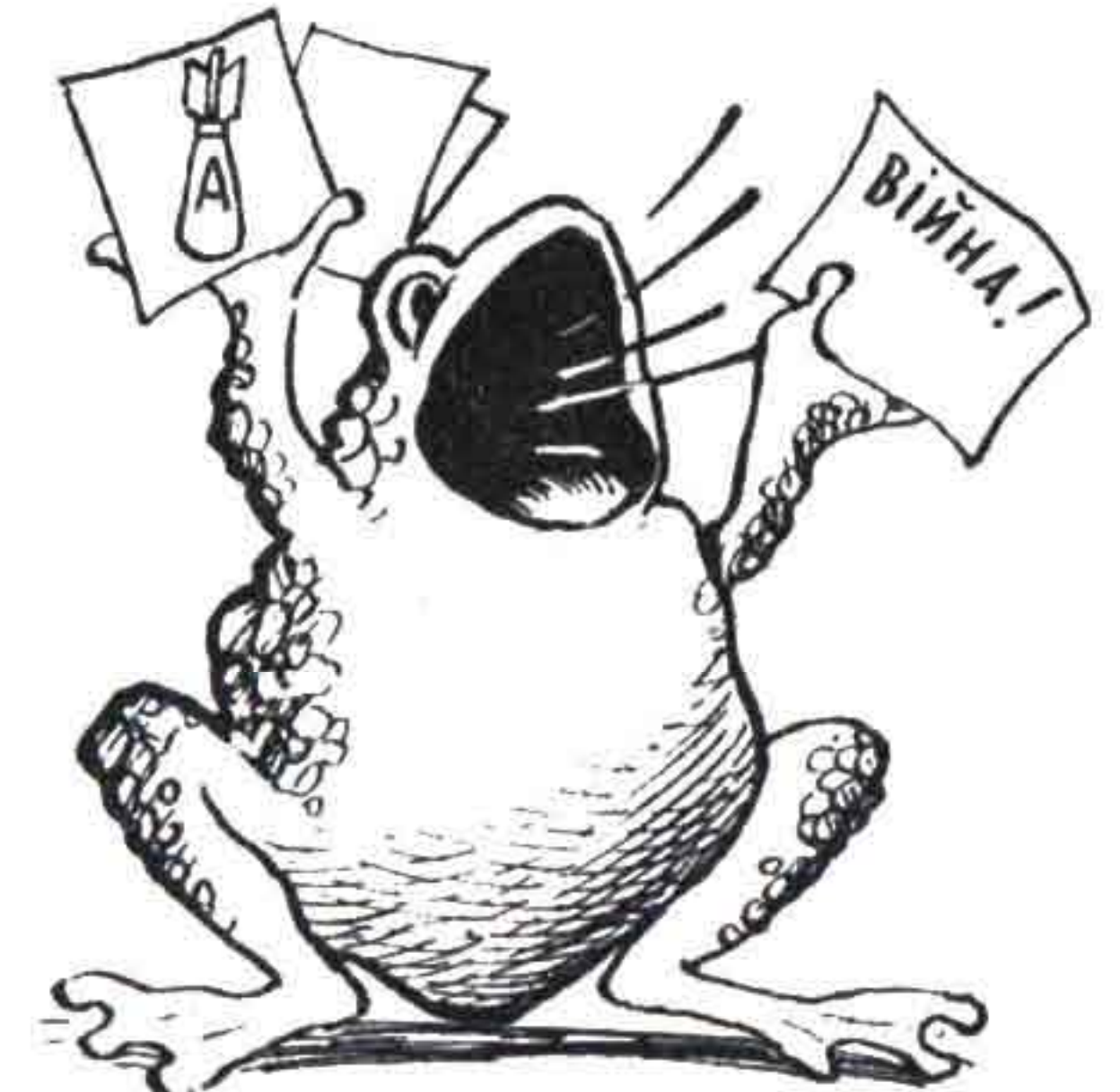
Жаба з радістю погодилася допомагати Змії.

Коли наблизився віз, Жаба надулася і голосно заквакала. Квакання підбадьорило Змію, вона кинула під віз і загинула.

А Жаба продовжувала квакати ще голосніше.

Налетіли птахи, з'їли Змію — очистили поле бою. Дурна Жаба продовжувала галасувати. Тому розгнівані птахи з'їли й її.

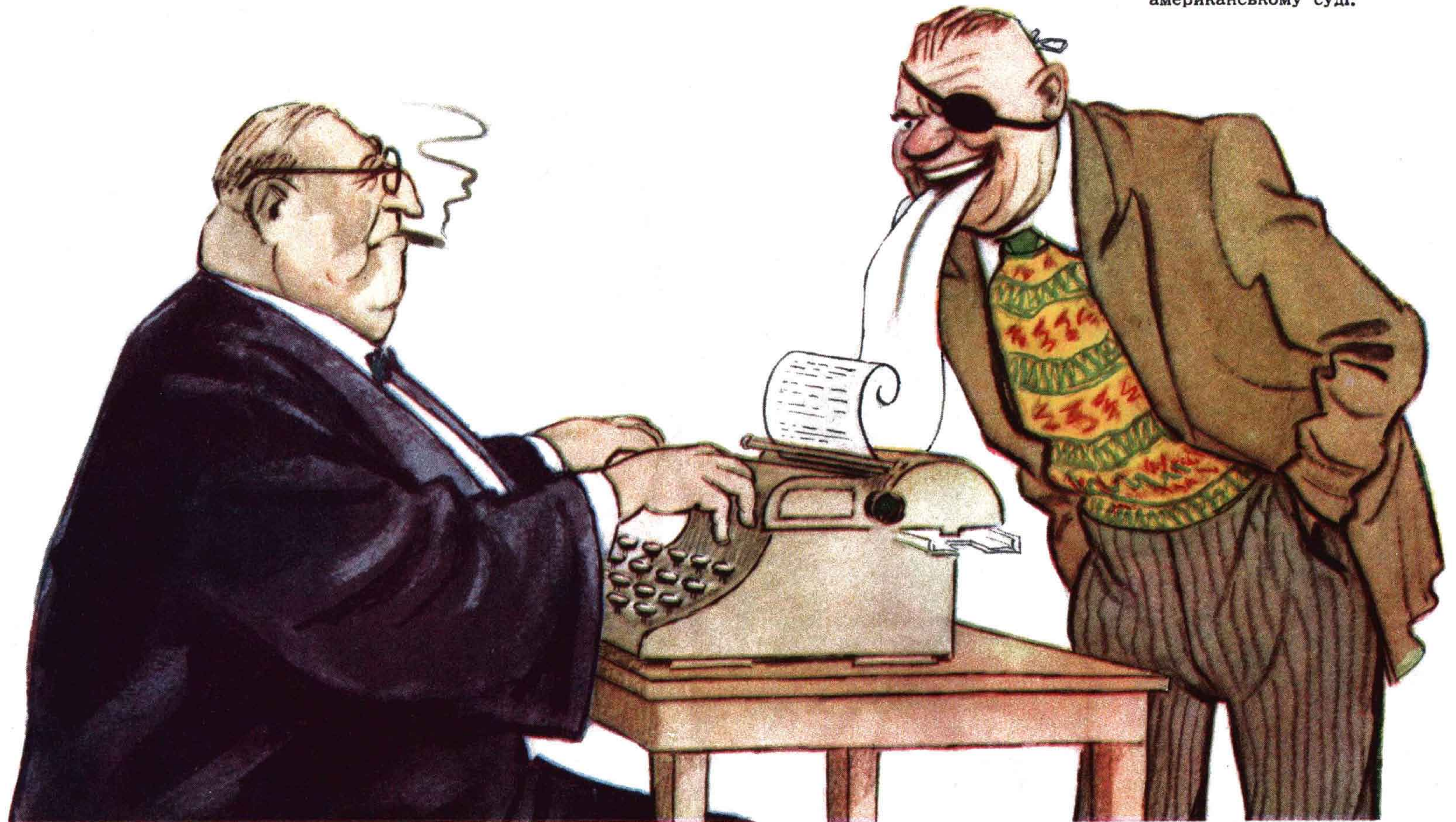
Разом з тиранами, що хочуть убити або залякати правду, будуть знищені і їхні барабани!

ЗА КУЛІСАМИ АМЕРИКАНСЬКОГО СУДУ

Мал. К. АГНІТА

Лжесвідок — типова фігура в американському суді.

Свідок готується до виступу.

**СТЕРЕЖІТЬСЯ
ГАДЮК У КОСТЮМАХ***

Гримучі гадюки нишпорять по Детройту. Вони ходять парами. Чоловічої статі. У костюмах. У білих сорочках. Розмовляють чистою англійською мовою. Інколи вони чекають на вас, біля вашої машини. Вони непомітно підсідають до вас в автобусі або закусоchnій. Вони завжди звертаються до вас по імені.

«Ви дивуетесь, що ми знаємо ваше ім'я? Ми знаємо про вас все. Ми знаємо всіх ваших друзів. У діловій частині міста у нас заведено на вас велику картотеку. Але ми гадаємо, що ви чудовий хлопець!».

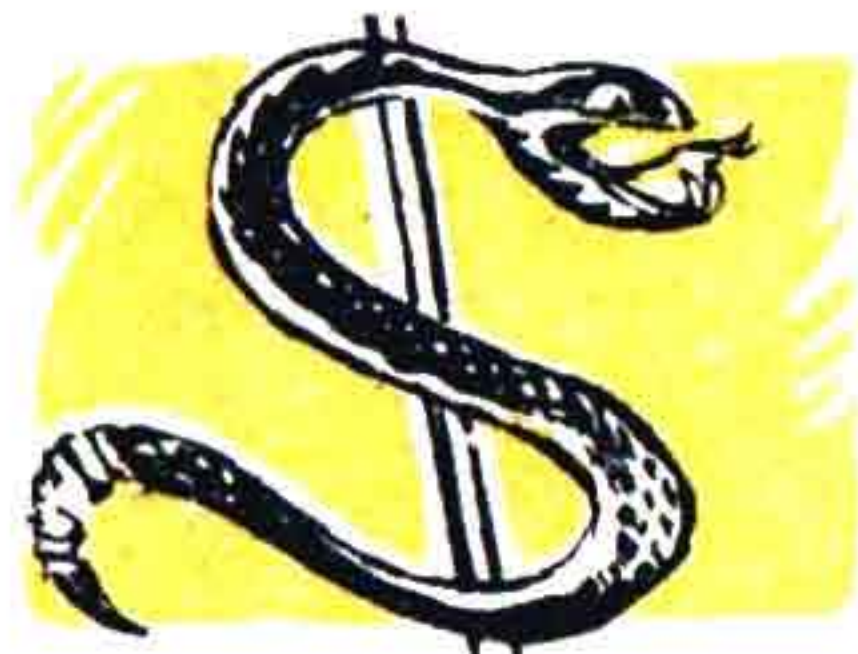
Після цього гадюки починають гриміти.

«Ми не хотіли б, щоб ваша сім'я потерпала так, як потерпає сім'я Уеллмен. Адже ви не хочете, щоб вас розлучили з вашими славними дітками, правда? Чому б вам не зайти до федерального бюро і не переглянути нашу картотеку? Може, там неточно записано деякі прізвища. Може, ви знаєте такі,

яких там немає і які слід було б додати. Може, ми просто пропустили деякі дані. Ми певні, що ви молодець, і ми постарасямося вам допомогти. Адже ж ви не захочете, щоб ваші крихітки страждали так, як страждають нещасні крихітки Уеллмен».

У цих гримучих гадюк звичайні обличчя. Коли їм треба, вони прикидаються дуже люб'язними. ФБР їх добре видресирувало. Але хай їхня маска не обдурить вас. Ці отруйні гадюки плакають мерзенну мету. Вони хочуть зробити з вас якщо не шпигунів, то, в крайньому разі, інформаторів про вашу профспілку, про ваших друзів або про кого-небудь іншого. Запам'ятайте, гадюки жалять смертельно. Свої отруйні зуби вони вискалили, щоб ужалити ваших дітей.

Дехто гадає, що цих ренегатів можна заговорити і перехитрити. Та хіба можна заговорити або перехитрити вонючку? Якими б переконливими не були ваші докази, гадюки продовжують розповсюджувати навколо себе сморід.

Друзі, якщо вони спробують вас ужалити, пошліть їх до всіх чортів. Стережіться гадюк у костюмах!

Переклад з англійської.

* Памфлет «Стережіться гадюк у костюмах» надруковано в американській комуністичній газеті «Дейлі уоркер». Скеровано його проти підступних методів агентів федерального бюро розслідування (ФБР).

— Бабусю, ви ще трохи потерпіть, я збігаю в кіно — подивлюсь, що з вами далі робити!..

ЯНКИ В ТУРЕЧЧИНІ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Які рахунки можуть бути між друзями?!

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ГЕТЬ ГІГІЄНУ!

Американська преса з властивою їй галасливістю сповістила про те, що у США з ініціативи відомого професора дерматології Осборна створено першу в історії людства антигігієнічну лігу. Ця надзвичайна організація має на меті «послідовну й рішучу боротьбу проти засилля гігієни». У статуті ліги сказано:

«У природі не існує заняття більш шкідливого для здоров'я людини, ніж чистка зубів... Часте вмивання, особливо з милом, — найпевніший спосіб зруйнувати шкіру... Вся історія світової цивілізації доводить, що найкращі шевелюри мали ті люди, які ніколи не причісувалися і не мили голову»...

Про фундатора ліги Осборна навряд чи можна сказати, що він божевільний. Це, очевидно, просто людина, якій хтось необережно «причесав шевелюру» мішком із за рогу...

НУЛЬ—НУЛЬ

Пішли в небуття жорстокі гладіаторські бої та інші криваві грища, якими славився стародавній Рим. Але якщо хтось і шкодує за ними, то це хіба що сучасні американські організатори «культурного» відпочинку.

Останнім часом у США з'явилася нова гра, названа просто, майже по-дитячому — «курча». У ній беруть участь двоє мотоциклістів, як правило, з безробітних. На повній швидкості вони летять назустріч один одному. Той, хто перший зверне з дороги, щоб уникнути катастрофи, вважається «курчам», тобто програє. Натовп проводить його свистом, вслід йому жбурляють каміння. А переможець одержує 100 доларів. Молоді «гладіатори» Джон Уолкер та Вільгельм Орланд недавно довели, що вони не «курчата»: обидва загинули, зіткнувшись на стадіоні в Сан-Франціско. Їхня «гра» закінчилась з рахунком 0:0. Але нічийним цей рахунок назвати, звичайно, не можна. На смерті мотоциклістів організатори змагань виграли чимало...

Євген БАНДУРЕНКО

БЕЗНАДІЙНА ХВОРИСТЬ

Миробольнз, Загарбницька сверблячка, Тоталітарно-атомний невроз, Хронічна термоядерна гарячка, Істерія воєнна і психоз — На ці хвороби вже багато літ Хворіє безнадійно Уолл-стріт.

Він одержав призначення на прокатний стан...

...а застряв на прокатній станції.

Перець

ЯК ЗАЛІЗО...

Що робиться на станції Ступки (біля Артемівська), коли там зупиняється поїзд!

Які там порядки!
Які посадки!

Ні перон описати, ні в казці розказати про те, як пасажирам доводиться стрибати з розгону у вагони, підтягатися на руках до дверей, залазити на підніжки.

Перон не описати тому, що його там немає, про посадки в казці не розказати тому, що все це, на жаль, не казка.

На Бахмутському переїзді (в Слов'янську)—така ж картина.

На зупинках Зовна, Званівка, Проходозна — не краще.

Про все це Перець на початку минулого року вже писав.

Та не дійшов голос Перця до керівників управління Донецької залізниці.

Пролунав він, як голос вопіючого пасажира, який де сів, там і зліз.

Мовчать начальники служб.

Підмовчує їм начальник залізниці т. Кривенко.

Можна подумати, що там, на Донбасі, не управління залізниці, а якийсь залізний управління, яке нічим не проб'єш, не розтривожиш, якому ніякою критикою не допоможеш.

Невже це справді так?

ЗААРБІТРАЖИЛИСЯ

У приміщенні Станіславського облвиконкому є арбітражна кімната. У тій кімнаті за одним столом сидить держарбітр т. Ульзутуєва, а за другим — головарбітр т. Готов. Близько сидять арбітри, а виходить так, немов вони не бачать одного.

Держарбітр т. Ульзутуєва ухвалила стягти з Станіславської реалбази «Заготзерна» на користь райспоживспілки 11.838 крб.

Не погодились керівники реалбази з таким рішенням, написали заяву, приклали відповідні документи.

Пішла після цього справа до головарбітра т. Глотов. Розглянув він її і скасував рішення держарбітра.

Тепер уже не погодились керівники Станіславської райспоживспілки. Вони теж написали, приклали і т. д.

Через два з половиною місяця т. Готов знову розглядав цю справу і скасував рішення, прийняте раніше т. Глотовим, залишивши в силі рішення т. Ульзутуєвої.

Кожного разу при розгляді справи викликалися люди, робились звірки, переперевірки, платилося держмитю.

Чи не посадити в тій кімнаті ще й третього арбітра, щоб він допомагав першим двом порозумітися?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

У багатьох вузах занедбано масову фізкультурну роботу. Викладачі фізкультури приділяють увагу лише тим студентам, які вже добились більш-менш значних спортивних досягнень.

ВУЗьке місце.

КАЗАЛА КУМА — ДАМ ПШОНА...

(ХРОНІКА)

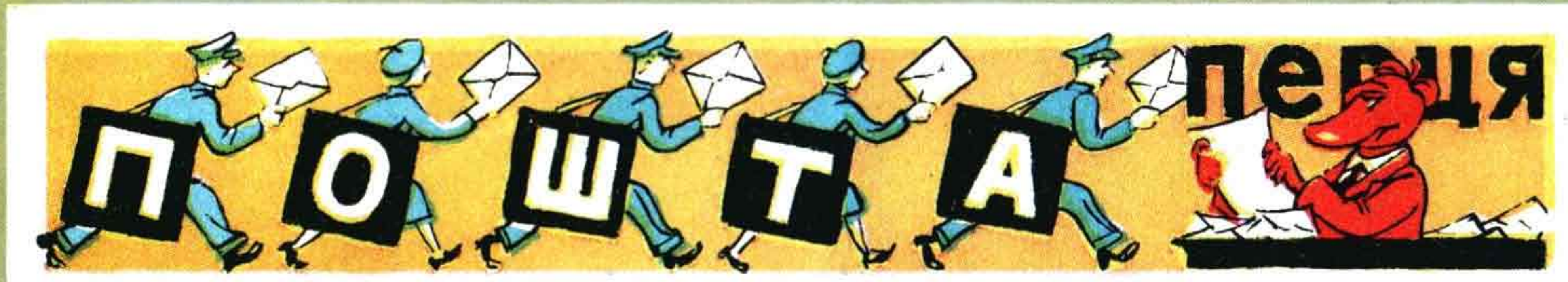
27 червня 1953 року в робітничому селищі шахти ім. Менжинського трапилось лихо: згорів клуб, який обслуговував робітників трьох шахт.

Ще жевріло на пожарищі вугілля, як на місце події примчав керуючий трестом «Первомайськвугілля» т. Ткаченко. Він сказав чимало гарячих слів про те, що клуб буде відбудовано.

Після цього на шахту прийшов теплий лист від начальника комбінату «Ворошиловградвугілля» т. Івоніна, в якому він обіцяв, що клуб на шахті буде ще кращий, як був.

За вітром пішли і гарячі, і теплі слова — клубу й досі не відбудовано. Багатотисячний колектив шахтарів залишається без культурного обслуговування.

І що ж, не горять від сорому керівники-обіцяльники!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, знаєш, що не завжди з великої хмари буває дощ. Знають про це і голови колгоспів нашого Долинського району. Не одному з них на власні очі доводилося бачити, як така хмара приносила грозу з громами, блискавками і пожежами.

Так, лише за останній рік у колгоспах нашого району від грозових розрядів загинуло чимало добра.

Одеський облвиконком і виконкоми районних Рад — спасибі їм! — щороку приймають дуже грізні постанови про заходи боротьби з грозовими пожежами, про обладнання будівель громовідводами. Біда лише в тому, що ніхто не вважає за потрібне перевірити виконання цих постанов.

Очевидно, наші обласні та районні керівники, як і ряд голів колгоспів, тішать себе однією надією: «Не всяка хмара з громом, а хоч і з громом, то, може, не гряде, а хоч і гряде, то не по нас...»

Поясни їм, Перче, що вони помиляються!

Ф. ЛАПКО,
райпожінспектор.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

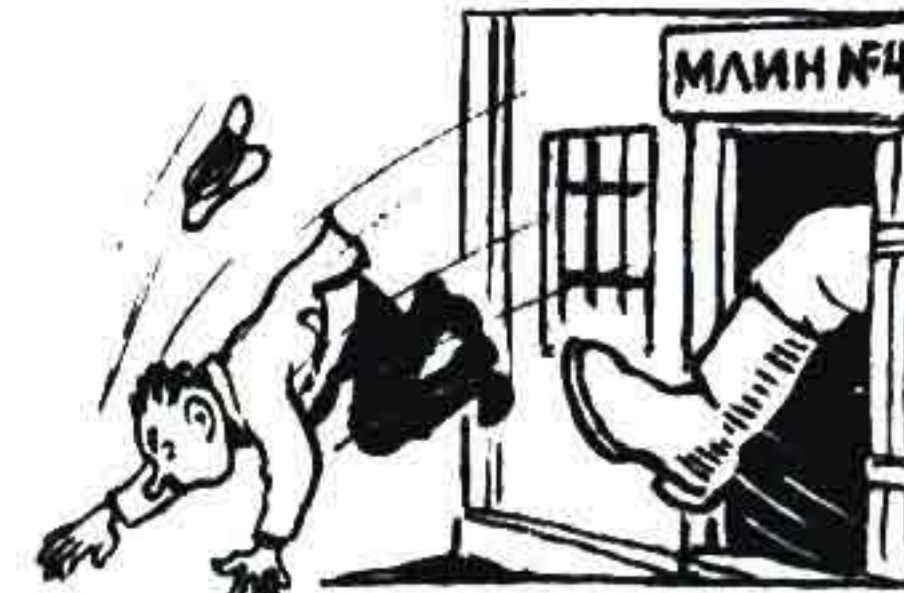
Не кожна птиця по зернині клює і сита буває. Щоб насититись, Л. М. Островський клював, очевидно, не по зернині, бо одного дня виявилось, що на складі Станіславської бази «Заготзерна» яким він завідував, невістачає цінностей аж на 29 тисяч карбованців.

Прогнали тоді хапугу подалі від зерна і від цінностей. А він чимсь причарував працівників облмлинтресту і влаштувався крупчатником у млині № 4, який переробляє зерно тієї ж бази, де він раніше працював.

Раніше тягав зерно, а тепер благодать — готове борошенце під руками. Кому мелеться, а йому — крутієві — крутитись.

Як, Перче, гадаєш: чи ще довго крутитись буде?

С. ІЛЬЧЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Рятуй нас від теплого-претеплого піклування продовольчої бази Київського відділення «Гастроном». Увага її до нас така тепла, що нам уже аж душно...

Ця продовольча база повинна постачати всім відділенням «Гастроному» на Україні матеріально-технічне обладнання та спецодяг. Одержували ми, спасибі їй, у Дніпропетровську і ваги, і міри, і білі куртки...

А оце, ні сіло, ні впало, почали нам надсилати робочі ботинки, ватні штани... Та ще й як — цілими тюками.

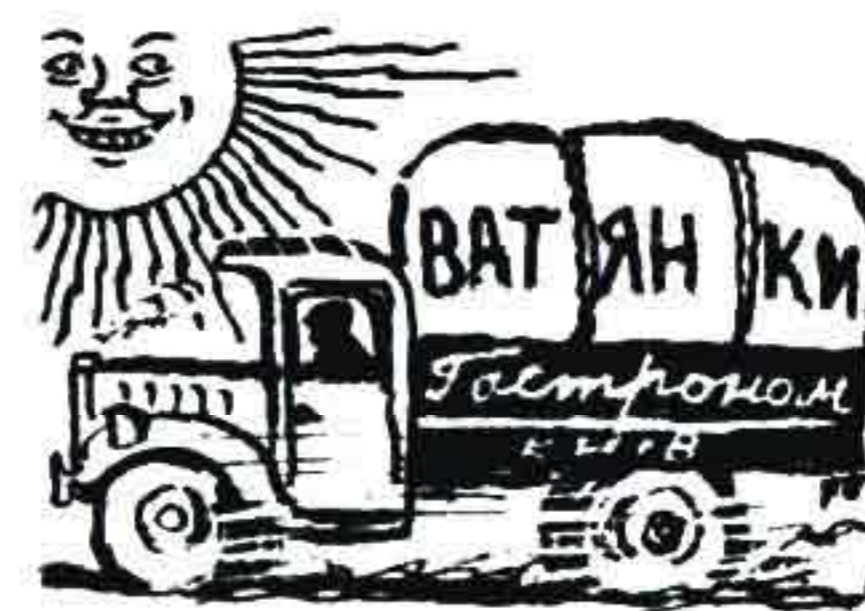
Ми пишемо в Київ: «Спасибі за турботу, не присилайте нам теплою одягу, нам його зовсім не треба». А там читали чи не читали, а посилочку к весні знову прислали: ватянок на тисячу карбованців, а штанів ватяних аж на три з половиною!

Ми знову пишемо: не треба нам такого теплою піклування. А база відповідає: «Приймайте, не затримуйте і гроші платіть, не порушуйте фінансово-розрахункової дисципліни».

Заступник керуючого Українською конторою «Гастроном» т. Сметчик за те, що ми не хочемо брати непотрібних нам ватянок, ще й стягнення обіцяє накласти...

От якби він догадався стягти з нас усе те «тепле піклування», що прислала Київська база. А то ж у нас того непотрібного не мало, не багато — аж на 108.933 карбованці лежить!

І. РАШАВЕЦЬ,
директор бази «Гастроном».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

— Бездонної бочки не наллеш! — кажуть на станції Челюскін, Сталінської залізниці. І цілком слушно, бо знають це з власної практики.

Будувала житлобудівна дистанція при НОД-3 (начальником там т. Ярошенко) на станції Челюскін басейн для питної води. Будувала басейн, а вийшло

щось подібне до тієї бездонної бочки, тільки значно більше.

Улили в ту споруду цистерну води, а на другий день її й сліду нема. Улили другу — знову нема. Третю... Четверту... — те ж саме...

Навіть неозброєним оком видно, що дно й стіни в басейні є, але вони зроблені так, що пропускають воду. Утекла вода і пішло за водою 20 тисяч карбованців, витрачених на будівництво басейну.

Чи не думають будівники «бездонного басейну», що державна кишенька теж бездонна?

З. КУЧЕР.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Для вступу в технікум М. Д. Печенізькій потрібний був документ про освіту. Тільки ж де його взяти, коли освіти немає?

Подалася вона до директора Білоче-Золотецької середньої школи Петра Давидовича Тихтілова, а той, глянувши їй в очі, зразу ж «оцінив» її знання — видав свідоцтво про те, що вона закінчила сьомий клас на відмінно. М. Д. Печенізька, розуміється, теж відмінно оцінила труд свого «вчителя» — нагородила його відрізом на пальто.

Це, Перче, на нашу думку, та наука, яка веде до бука!

А. ВИСОЦЬКА.

Борщівський район,
Тернопільської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У Перці № 3 було надруковано фейлетон «Базари й товари», в якому критикувалася погана організація торгівлі на базарах у м. Чернігові.

Як повідомило Міністерство торгівлі УРСР, на будівництво та впорядкування колгоспних ринків у м. Чернігові й Чернігівській області відпущено на 1955 р. 714 тисяч карбованців.

Крім того, міністерство дало вказівку відповідним організаціям забезпечити завезення до Чернігова будівельних матеріалів, лопат, сокир, пилок та ін. господарських речей до повного задоволення попиту населення.

★ Читачі Перця написали до редакції про те, що завідувача Баранівським райздороввідділом Іванова грубо порушувала фінансову дисципліну.

Як повідомив прокурор Житомирської області т. Хмара, факти, наведені у листі, ствердились. Іванову з роботи знято. Гроші, незаконно одержані Івановою та видані за її вказівками іншим особам, будуть з них стягнуті через суд.

★ Працівники Хутір-Михайлівського рафінадного заводу (Сумська обл.) поскаржились редакції на старшого теплотехніка заводу Блінова Б. М., який зловживав своїм службовим становищем, незаконно одержував гроші за раціоналізаторські пропозиції тощо.

Сумський обком партії перевірів цього листа і повідомив, що перелічені в листі факти повністю ствердились. Блінова Б. М. з роботи знято, а матеріали про його зловживання передано слідчим органам.

Редактор **Ф. МАКІВЧУК**. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (309) (на українському мові). Підписано до друку 13.V. 1955 р. Папір 70×108¹/₈—0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 03873.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1885. Тираж 125.000 прим.

Отсканировал и обработал АЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

Англійський уряд пообіцяв, що Англія захистить Францію, якщо західнонімецькі реваншисти спробують напасти на неї. З цією метою на європейському континенті буде залишено 4 дивізії англійських військ. Але ще не забувся гіркий досвід 1939—40 рр. Тоді на французькій землі стояло також 4 англійські дивізії. Але вони не тільки не врятували Францію від катастрофи, а й самі ледве ноги винесли.

Мал. О. КОЗИЮРЕНКА

КАЗАВ ПАН: — КОЖУХ ДАМ...

— Будьте спокійні, мадам. Якщо він спробує напасти на вас, Томмі його на порох зітре!